

Ἐπὶ τὴν Ἑλλισσάβητ τῆς Ἀυστρίας μετὰ πολλῶν φιλοπατρίας.

Ὁ Ἑλλισσάβητ προσφιλῆς, ἀσκήσασα γυναίκα,
μεγάλῃ Αὐτοκράτειρα κ' ὄλιγον τι ζευξίκα,
ποῦ ἡ καρδίά σου ἢ γρησὶ ποτὲ δὲν σκελετίζεται,
ποῦ γιὰ τοὺς ὑπηκόους σου καυμὸ καὶ τὸ δὲν βάζεις,
καὶ παραίται· τὸν ἔκδοσ σου μ' ἐκείνους δὲ σκοτίζεται
καὶ τὸ γυρνεῖ εἶδός κ' ἐκεῖ καὶ μόνῃ σου ριμδαίξει.

Κακὸν καιρὸ ἐδάμελες, ἐλθῆς ἑστὴν Ἑλλάδα
καὶ νὰ ἰδῆς τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου . . .
μυθευσταὶ ἔξοφτρωσαν κ' εἶδός εἰς τὴν Παλλάδα,
καὶ κατ' αὐτὰς συνέλαβε δὴ τρεῖς ὁ Ἀλεξάνδρου,
κ' εἰς ἄλλους τόπους πῆγαινε, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
πρὶν ἑστὰ καλὰ καθομιζόμενα εἶρε· τὸν δὲχθολὸ σου.

Ἐν τούτοις, Αὐτοκράτειρα, ὡς ποὺ ν' ἀναχωρήσῃς,
δὲν πρέπει μόνῃ καὶ περὶ νὰ βγαίνῃς πονδενά,
διότι τώρα ἔχομεν ἐπιδημίαν λύσσης
καὶ λυσσασμέν' οἱ ἔνθρωποι ἐπιπᾶν τὰ βρονά,
κ' ἑλλίσσασ' ἕνας γαῖδαρος καὶ ἑστὸ Βατραχονῆσι,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς περὶ νὰ ζεκηνήσῃ.

Μὴν ἐπισκέπτεσαι περὶ τοὺς ταροὺς προπατόρων
μὲ τὴν κυρίαν κέρην σου καὶ τὴν Σαλαβιῶνον,
διότι, Αὐτοκράτειρα τὸν κρατιῶν Ἀψφούργων,
ἂν εἰς τὸν δρόμον δαγκωθῆς ἀπὸ λυσσάοντα μοργον,
γιὰ λυσσασμένους δὲν κρατεῖ ὁ Θεωδωρὸς κουθλί,
καὶ ἑστὸν Παστέρ δὲν θὰ βρεθῆ κανέναν· νὰ σὲ στείλῃ.

Κανένα δὲν ζισθανεῖς ὁ Θεωδωρᾶκς οἶκτον
πρὸς τὰ δεινοπαθήματα τοσοῦτον λυσσοθήκτων,
καὶ πῶσος ἑστὴν πρωτεύουσάν περὶ νὰ τραγυρίζῃς . . .
δὲ, τὴν μὲς βγάξῃς μὲ στιγμὴ ὁ χρόνος δὲν τὸ φέρνει,
τὸν τόπον μας ποῦ καλὰ θαρρὸ πῶς τὸν γνωρίζεις,
Κορδόνι, οὐρο, κοπριά, καὶ δόξα ὅσο πένοι.

Ναι, φίλῃ Αὐτοκράτειρα, νὰ φύγῃς παρευθῆς,
ἀμέσως τὰ μπαχάγια σου μὲ τρόπον νὰ μαζέψῃς,
κ' εἶδός νὰ ἔλθῃς ἄλλοτε νὰ μὲς ἐπισκερθῆς
καὶ μὲ τὸ Παρδενώνος μας τὴν δόξαν νὰ χαζέψῃς,
διότι τὸρ' ἀπὸ πικροῦ ἐβρόμιμοσε μπαρουτί
καὶ τὴν Ἑλλάδα πηλυμυρῶν λυσσοθήκτων καὶ Βροῦτοι.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Ἀηδοнопουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ὅπου μ' αὐτὸν ἑστὴν ραπτικῆν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κ' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγγραίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτόα, τὸν φαγκαροράπτῃν Γάλλον,
κ' ὡς ποὺ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάξῃς φυγοῦρην
κ' ἑστὸ ἑστὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κέρωμα μεγάλον,

αὐτὸς ὁ Ἀηδοнопουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλάρην τὰ μέλιττα λεπτὸν
κ' εἶνὸ τὸ ρουγο σοῦ μετρεῖ σοῦ λέγει καὶ ἀστία,
νέκ καμῆτρα ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συμμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ δῆς καὶ ἄλλο νὰ τάκορσῃς,
κ' ἔμπρός τ' ὄν Ἀηδοнопουλος, εἰς τὴν ὄδον Ἐρμού,
ὁ κάθε κομψοῦμενος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

Κυρία, ποῦ τρελλαινίσθη μετὰ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀμέσως ἑστὴν Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μνηστὸν Σῆγγραμμα τὸ Περιοδικόν,
τὸ κάλλιστον ἑστὸ εἶδος τοῦ καὶ δὴ μοναδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εἴρεται πολλὰ πληροφορίας
καὶ πάντα ἐκλεκτὸν συμμοὺν κομψῆς κοκεταρίας,
κ' ἀπὸ τὸ ἔνα τὸ πρῶτ' ἕως ἑστὸ ἄλλο βροῦδον
τὴν μόθαν τὴν Παρισινὴν δ' ἄρε καὶ θὰ μέλλετε . . .
τὸ Σῆγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδην,
ποῦ ἑστὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθετα.

Σύστημα τοῦ Φασουλιᾶ, Φιλοσοφικόν πολὺ.

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλιᾶς μὲς ἑστ' ἄλλα ξαφνικά τοῦ
πῶς ἔχουν χάλι δυνατό τὰ οἰκονομικά του,
ὅπου σαστίζει μὲ αὐτὰ κ' αὐτὸς ὁ Καραπάνος
καὶ κάθε διαχειριστὴς κὰν ὑψηλὸς κὰν νάνος.

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρέλια τοῦ πῶς ἔγιναν μεγάλα
καὶ δὲν ἔμπορῶν νὰ τρέφονται μὲ τὴς γαιδούρας γάλλοι,
ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος κ' ἐκείνους νὰ ψοφήσῃ,
ἐσκέφθη Πλάτων νὰ γενῆ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ προὔτῃ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κορδῶσῃ
καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ νὰ λάη ἑστὰ χαμένα,
ὁρῶ τῶμοις ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἐκδώσῃ
μὲ στίχους φιλοσοφικοὺς, πρὸς τρεῖς δραχμάς τὸν ἕνα.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν ἑστὸ Ἐξωτερικόν
ἢ συνδρόμῃ πληρῶνεται μὲ φράγον Γαλλικόν.

Καὶ ὅστις Ἑλλὴν κύριος τοὺς τῶμοις τούτους θέλει
προπληρωτέαν χρωσθεῖ τὴν συνδρόμην νὰ στέλλῃ,
ἀλλῶς πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλιᾶς ἀφίνει
καὶ δόλους θὰ τοῦ δέχεται τοῦ κάρου τοῦ κοφφίνι.

Τοιαῦτα ὁ φιλόσοφος εἰς γυνῶν δῶν φέρει,
γνωρίζων τὸ φιλόμοσον ἐκάστου κανονιέρην.
Καὶ τὸρ' ἀντὶ τοῦ Φασουλιᾶ, τελείως ἀγραμμάτου,
ὡς κὼδεμὸν τοῦ Ὁ Σ ο υ ρ ἦ ε γράφει τὸνομά του.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οὗς κἀνὼ — πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σσοραρεῖ
μὲ ἔνοχογετο Ἐσθῆ. — ὁρῶ ἑστὸ λάθι, τρεῖς ἑστὸ ἔθδι,

μὲ ἰημετόν, μὲ μὲτὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χίτρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτᾶν ἄλλοτε μωμμή.